

SADRŽAJ

GLAVA 1 *Lična istorija: dobre devojke, loše devojke i zašto su fantazije važne*

GLAVA 2 *Privlačnost neznanca: anonimnost zagarantovana*

GLAVA 3 *Raskalašna požuda: puritanci i libertinci, fantazije o grupnom seksu*

GLAVA 4 *Igra polova*

GLAVA 5 *Seksualno pokorna*

GLAVA 6 *Lisice, kaiševi..., kazna i svi prilozi koji uz to idu*

GLAVA 7 *Ne samo tela*

GLAVA 8 *Voleti sebe bez ostatka: egzibicionizam i biti obožavan*

I završna reč

*Hedonistima i buntovnicima, ma gde bili;
i opaticama manastira sv. Josifa,
što me načiniše hedonistom i
buntovnikom, za ceo život.*

GLAVA 1

Lična istorija: dobre devojke, loše devojke i zašto su fantazije važne

Kada sam imala sedamnaest godina, žena koja se zvala Rut pozajmila mi je svoj primerak knjige Nensi Frajdej, „Moj tajni vrt“. Ništa slično tome do tada nisam bila pročitala i neću preterati, ako kažem, da je ta knjiga promenila moj život. Učinila je da shvatim da nisam bila sama; da nisam bila ono čudovište, kako sam se samoj sebi činila. Ova knjiga je potvrdila nešto u što sam odavno sumnjala, ali se nisam osećala sigurnom da o tome i porazgovaram – da su žene imale vrlo živopisnu seksualnu maštu koja se nije uvek zadržavala na romansi, nego je ponekad bila vrlo šokantna i „nedolična“. U knjizi sam videla odbranu svojih prava, iako u to vreme, nisam iznosila svoja osećanja tako samouvereno. Knjigu sam uvek imala pri sebi, i kroz poluspuštene kapke, rekla sam svom tadašnjem dečku: „ Zaista je vrlo interesantna“. A bilo je to kao da imam paklenu mašinu u ruci, toliko je moćan i uzbudljiv bio materijal koji sam čitala. Još uvek imam isti primerak ove knjige. Nikada je nisam vratila Rut. Ako ona ovo negde čita, želim da joj kažem hvala – bio je to najbolji poklon koji sam u to vreme mogla dobiti. Bio je to moj prvi susret, kao odrasle osobe, sa eksplicitnim materijalom, koji su pisale žene za žene. Njegov uticaj je potrajao: petnaest godina kasnije bila sam uključena u kreiranje liste dela, koja su predstavljala začetak novog žanra i u kojima su ženske fantazije bile pretočene u romane.

Odrasla sam, svesna, da se seksualnost kanališe kroz ženske likove. Za moju mladu dušu, pojam „seksi“ i žena bili su sinonimi: likovi muškaraca nisu me opčinjavali, ali sam satima bila u stanju da posmatram kraljice lepote: Mis sveta, Bond devojke i top modele sedamdesetih. Znala sam da seksi žena poseduje faktor X, a da je muškarac taj koji ga želi. Mislila sam kako je ispred mene jedan uzbudljiv svet koji čini zabava odraslih. Nisam želela da moje buduće veze sa muškarcima liče na okapavanje koje je trpela

generacija žena moje majke. Znala sam da će moj život izgledati drugačije. Imaću kontrolu nad svojim željama i istražiću sve mogućnosti modernog života. Dobro ću se zabavljati! A ono što me sačekalo kada sam bila dovoljno velika da se zabavljam, bilo je, u stvari, jedno ograničeno gledanje na oblike seksualnosti koji su bili dozvoljeni. Bilo je u redu biti seksi žena koja poseduje faktor X, sve dok fizički dobro izgledate i dok, pre svega, vaša ličnost ne predstavlja pretnju. Ako niste odgovarali ovom idealu – ili ako niste bili sigurni da li ste homoseksualac ili heteroseksualac – bilo je najpametnije da čuvate vašu seksualnost za sebe.

Kao i mnogi tinejdžeri i ja sam slučajno nabasala na porno časopise, ali kako oni nisu bili namenjeni ženskoj publici, u njima i nije bilo nekih naročito zabavnih i veličanstvenih stvari. Nakon što bi početno kikotanje nad nevaljalim sličicama splasnulo, ja sam se osećala prevarenom: kao da mom polu nije bilo dozvoljeno da učestvuje u tom uzbudljivom svetu zabave za odrasle. Jedini glas koji se mogao čuti bio je glas muškarca: jedine erotske slike koje su bile izložene bile su slike koje su muškarci izabrali. Mi, kao žene, smo postojale samo da bi nas posmatrali, namenjena nam je bila samo pasivna uloga. „ Muškarci posmatraju žene. Žene posmatraju kako ih posmatraju“, napisao je Džon Berger u svojoj knjizi „Načini gledanja“. Pomisao da ste i vi pol koji posmatra ili ideja da predstavite eksplicitan materijal koji bi bio namenjen ženskoj publici, bile su u to vreme revolucionarne i trebalo je da prođe petnaest godina pre nego što su realizovane. Moralisti i feministkinje su nam rekli da žene nisu želele takav proizvod: to je prosto prelazilo granice. Trebalo je da se zadovoljimo sa romantičnim novelama i sanjarenjima o idealnom domu.

Smatrala sam da nije bilo pravedno – tu uključujem i temeljitu generalizaciju – da nam govore kako nam se ne dopada ili kako ne želimo seksualno eksplicitan materijal. Ova primedba je bila daleko više seksistička nego pornografija koja je bila predstavljena kao Veliki zli vuk. U to vreme nije bilo mnogo kulturnih dokaza koji bi

potkrepili moja uverenja, pa je knjiga Nensi Frajdej došla kao pravo otkrovenje. U miljeu radničke klase, a ja sam u takvom odrasla, devojke koje nisu imale dečka, a volele su seks bile su „drolje“, a ako biste se upustile u šire otkrivanje seksualnih zadovoljstava, platile biste to svojom reputacijom. Reči kao „holistički“ ili „prožimajući“ nisu bile deo vokabulara istočnog Londona sedamdesetih, a govoriti otvoreno o vašoj seksualnosti značilo je izazivati podsmevanje i nepoštovanje od strane mladića i prekorno no-no mahanje prstom od vaših prijateljica feministkinja.

Bila sam zbunjena. Mlada žena jake volje koja je htela jednaka prava; znala sam gde stojim politički. Ali ljudi, kojima sam se divila, su mi rekli da je moj seksualni nagon bio lažna svesnost, da su moje želje bile pogrešno usmerene i da su mi muškarci isprali mozak. Nisam želela da se suprostavljam ovim ljudima, jer i oni su se borili za ostvarivanje prava jednakosti na poslu, a počeli su i da preduzimaju korake u borbi protiv rasizma. Osećala sam se zarobljenom u paradoksu. Utuvili su mi u glavu da mlada žena ne može da vodi aktivan seksualni život, a da u isto vreme ne bude i eksploatisana. Istovremeno sam bila i tvrdoglava da se moje želje nikoga ne tiču. Bila sam sigurna da postoji i drugi put u ovoj oblasti, ali dok nisam otkrila trasu, želela sam da, što je moguće više, istražim alternativne načine života, a i da malo upoznam istoriju seksualne misli.

Čitajući „Moj tajni vrt“ u meni se javila opčinjenost eksplicitnim materijalom predstavljenim u obliku teksta. Želela sam da vidim šta se još nalazilo u ponudi. Potražila sam radove Anais Nin, Kolet i Erike Džong. Kao i mnoge žene koje su otkrile svoje fantazije u ovoj knjizi, i ja sam pročitala „Priču o O“ Polin Rig. Učila sam o sado-mazohističkim igrama i saznala da je teatralnost koja je potrebna u njihovom praktikovanju, u stvari, vođenje ljubavi na jedan dublji, nekako, više artistički način. Bila sam usmerena u pravcu erotske literature; ka delima Žorž Bataj i nadrealistima; fascinirala me je umetnost doba pre Rafaela i *fin de siecle*

hedonizam Bierdslija i dekadentnih esteta. Verovala sam da je seks mnogo više od ljubljenja dečaka u diskoteci ili od nezadovoljavajućeg šepRTLjanja na sofi. Bila sam zainteresovana za ulogu mašte u seksualnosti. Mislila sam mora biti neke umetničke vrednosti u svemu ovome; nešto katarzično, oslobađajuće, skoro religiozno. A u privatnom životu stalno sam nailazila na šokirane muškarce, na njihov otpor i nevericu. Jedno je postalo vrlo jasno: žene snažne seksualnosti predstavljale su pretnju za muški rod.

Imala sam sedamnaest godina kada sam na koledžu studirala istoriju umetnosti i mnoga predavanja bila su posvećena analizi predmeta, koji je u evropskoj umetnosti oduvek bio popularan: ženski akt. Ona je skoro uvek bila pasivna; ležala je naga da bi zadovoljila muškarca, pogleda direktno uprtog u posmatrača, čekajući njegovo odobravanje. Sličnosti između visoke umetnosti figurativnog slikarstva i „trećerazredne“ masovne pornografske kulture, namenjene muškarcima, bile su očigledne. Međutim, kao što je i Džon Berger istakao: „Može se primetiti da u neevropskoj tradiciji – u indijskoj, persijskoj, afričkoj umetnosti i u umetnosti nastaloj pre Kolumbovog doba... ako je tema dela seksualna privlačnost, onda je verovatno da će ona biti prikazana kao aktivan seksualni čin između dvoje ljudi, u kome je žena isto toliko aktivna koliko i muškarac, i u kome su radnje oba učesnika isprepletane.“* Ova interpretacija nema svoga pandana u umetnosti jevrejsko-hrišćanskog sveta i ja nisam mogla pronaći nijedno pornografsko delo koje prikazuje muškarca i ženu kako podjednako uživaju u *svojim telima*.

Zapadnjačka umetnost redovno portretiše ženu snažne seksualnosti kao poročnu, sebičnu, uobraženu i nestalnu: antiteza svega onoga što je božansko, dobro ili blagotvorno. Tokom prošlih dve hiljade godina, žene su bile podsticane (različitim stepenima prisile) da uvek budu oličenje skromnosti. Ukoliko se naša seksualnost ne povinuje zakonima dobrog ponašanja na nju se gleda sumnjičavo i sa strahom. Naše želje će biti tolerisane, samo,

ako se pokažu kao „bezbedne“ i bezazlene, zauvek upakovane u oblandu romanse, ljubavi i nežnosti. Malo pohlepnija ženska seksualnost se posmatra kao moralni sunovrat, koji će se pretvoriti u anarhičnu snagu, ukoliko se ne zauzda. „Potpuno je absurdno“, ističe umetnica Lidija Lanč u delu „Šav“, „da mi živimo u društvu u kome je potpuno legalizovana upotreba ženske seksualnosti u komercijalne svrhe, ali žena ne može da prodaje svoje telo, niti čak da ga koristi na način na koji bi želela.“*

Istorija odnosa između zapadnog društva i žene izražene seksualnosti je duboko ukorenjena u licemerstvu. Uzmite, na primer, ženske likove u američkim filmovima crnog talasa 40tih i 50tih godina: ženski karakteri koji su izabrali da se ne prilagode idealu brižne supruge i majke su loše devojke, one koje će vam rasturiti dom, ukrasti muža i biti uključene u krađu i ubistvo. Ali one su i najharizmatičnije; traže našu pažnju i vrlo su poželjne. U glavnim holivudskim prikazima, ovaj tip žene, skoro bez izuzetka, završava gadno, osim ukoliko ne okaje svoje grehe i postane novorođena dobra devojka. Meni su, kao karakteri, daleko interesantnije loše devojke. Njihovo odbijanje da budu podređene, njihovo prkošenje patrijahalnom negodovanju, ljubav prema noćnom životu, igrankama, glamuroznoj odeći i sportskim kolima, čine ih daleko dopadljivijim uzorima, nego što su to poslušne sluge i lojalne supruge koje nalaze ispunjenje, jedino, u zadovoljavanju potreba drugih ljudi.

U drugoj polovini sedamdesetih godina, činilo se da se dominantna poruka ženama, upućena sredstvima masovne kulture, nije mnogo promenila u odnosu na sliku iz sedamnaestog veka ili film *noir*. Još uvek su nam govorili da se podredimo ako želimo da budemo poštovane i da imamo lagodan život. Srećom, 1977. u Londonu je eksplodirala pank scena, koja je malo ispremeštala stvari. *Enfant terrible* je postao sinonim za one koji su stvarali nove, interesantne oblike u umetnosti, muzici i literaturi. Postalo je zabavno rušiti tabue i uznemiravati konformiste: šok i bes postali

su reakcije na ono što su klinci radili. Ovo je bilo doba prkosa koji se ni sa čim nije mogao uporediti. U celoj zemlji, mladi ljudi su pretapali svoju pobunu u umetničku formu. Bes je predstavljao energiju i život je bio veoma uzbudljiv.

Znači, ovakav je bio put kojim se zaobilazio paradoks: izgradnja ličnih političkih stajališta i gledanje izvan tvrdnji o pristojnosti i moralu, da bi se pronašla stvarna agenda za cenzurisanje i negiranje seksualnosti jedne polovine čovečanstva. Želela sam da znam kakvo je bilo kolektivno iskustvo drugih mladih žena. Sećam se da sam pitala prijateljice i vršnjakinje o njihovim seksualnim iskustvima – šta su naučile, a šta im je bilo rečeno? Da li su bile zadovoljne kako dominantna kultura predstavlja aspiracije i seksualne ambicije njihovog pola? Odgovori su, uglavnom, bili tužni pokazatelji stanja u kome se nalazila većina veza mladih ljudi. Devojke su se plašile da kažu svojim mladićima šta one zaista žele u krevetu, jer nisu želele da se o njima misli kao o „jeftinim droljicama“. U to vreme još uvek je bilo teško zamisliti ženu koja priznaje da čita materijal seksualnog sadržaja. O seksu za žene se, uglavnom, pisalo sa medicinskog aspekta, u ženskim magazinima koji su više bili usredsređeni na modu i lepotu nego na nezavisno seksualno iskustvo.

Ipak, stavovi se jesu malo promenili i borbene predstavnice pank muzike, žene poput Sijuksi Sijuks iz grupe Sijuksi end Benšiz i Poli Stiren iz grupe X-Rej Speks pružile su devojčkama i alternativne uzore, koji su bili oštri, talentovani i sa jasnim stavovima. Ovo je prvi put da nam je pop kultura podarila žene koje su same stvorile svoj lik, žene koje nisu želele da im se govori da treba da izgledaju lepo na konvencionalan način i da pevaju „pristojne“ pesme. Nekoliko godina kasnije, ženska seksualnost postala je blisko povezana sa opsesijom osamdesetih – postati moćan i uspešan. Kapitalizam je jaku ženu prilagodio sebi. Da biste imali aktivan, zadovoljavajući ili riskantan seksualni život, morali ste biti kao Aleksis, karakter koji je glumila Džoan Kolins u Dinastiji, drugim

rečima, morali ste biti privilegovani. Mogli smo da pobegnemo u svet glamura , gde su ljubavnici bili poželjni, pojedeni i ispljunuti, a žene su bile glamurozne i uzbudljive. Sada smo bar posredno mogli uživati u životu punom seksualnih avantura, iako je naša svakodnevica bila locirana u supermarketu ili kancelariji, a ne u klubovima, bleštavim prijemima ili tekšaškim sobama za poslovne sastanke. Ženski romani koji su bili izuzetno popularni – kao romani Džeki Kolins ili Džili Kuper – predstavili su se kao mesta u kojima se kroz priču dodiruju „ženska pitanja“; publika ih je gutala. Feministički pokret je takođe bio vredan i potreban, ali je ženama, koje su želele da malo pobegnu od stvarnosti, delovao dosta puritanski. Knjige kao „Čipka“, Širli Konran ponudile su ono što je Ejvis Lualen nazvala „mini-enciklopedijom ženske seksualnosti“, jer su obuhvatale teme od „gubitka nevinosti, seksualne požude, seksualnog zadovoljenja i frigidnosti do prostitucije, silovanja, preljube, lezbejstva i transvestizma. Knjiga se takođe bavi i pornografijom, alkoholizmom, plastičnom hirurgijom, rađanjem, pobačajem i abortusom“.* Lualen je naslovila svoj esej: „Čipka: Pornografija za žene?“, pri čemu se pežorativni ton koji se osećao u reči „pornografija“, više odnosio na sumnju sa kojom su spisateljice feministkinje gledale na ženski roman, nego na njenu analizu ovog žanra. Zaključila je esej napomenom da je feminizam preko romana kao Čipka učinio malu, ali dragocenu intervenciju na masovnom tržištu, iz jednostavnog razloga što su ženski likovi bili predstavljeni u borbi za sopstvenu finansijsku nezavisnost: „Muškarci i seks i ljubav bili su važni ženskim karakterima, ali novac – njihov novac – bio im je još važniji.* Bilo bi interesantno znati šta Lualen misli o knjigama iz edicije „Crna čipka“- koja je, devedesetih, nasledila ženske „krevetske bestselere“ – u kojima je nezavisnost data, a seks je glavna pokretačka snaga priče.

Ranih osamdesetih društvo se naglo otreznilo, jer su seksualna pitanja počela da zauzimaju glavne naslove u novinama. Svi su, bez

obzira na društveni status, bili primorani da zastanu i obrate pažnju. Slogan je bio „Nemojte umreti zbog neznanja“; a tema je bila SIDA. Ona nas je primorala da u javnoj areni počnemo da razgovaramo o temama koje su ranije predstavljale tabu. Ako se nešto dobro rodilo, u ovom paničnom okruženju gde je glavno pitanje bilo kako se prenosi virus, onda je to svakako uzbuna za novom realnošću u seksualnom ponašanju. Osim manje, ali veoma glasne grupe koja je želela da iskoristi tragediju kao improvizovanu govornicu na kojoj je razglabala o porodičnim vrednostima i božjoj kazni, većina ljudi je prepoznala potrebu da se suoči sa činjenicama: mladi ljudi su u velikoj meri upražnjavali seks – neki su često menjali partnere – i propust da obrate pažnju na posledice seksualnog odnosa bez zaštite, mogao je biti fatalan. Nova svest je počela da se rađa: prodaja kondoma je uvišestručena, partneri su počeli da razgovaraju između sebe i siguran seks je postao jedini koji treba upražnjavati, ako nemate regularnog partnera. Siguran seks je ušao u modu: počeli su da se proizvode kondomi koji su imali voćni ukus, kondomi jarkih boja i oni su postali dostupni i u muškim i u ženskim javnim toaletima. I plesna kultura koja je počela da se javlja još više je usmerila pažnju na senzualnost i na ljubavnu igru bez penetracije. Ljudi su se učili da budu kreativniji tokom seksa, a komunikacija sa partnerom nije više bila tako zbunjujuća, kao što je bila u prošlim decenijama.

U devedesetim smo bili svedoci pojave perioda veće tolerancije; manje smo šokirani seksom, ali se i sa više cinizma odnosimo prema njemu. Ipak, nije baš dobro postati previše zadovoljan samim sobom. U realnom svetu, možda su ljudi postali više relaksirani kada su u pitanju seksualno eksplicitni materijali, ali u još mnogim stvarima ova nova klima mora da se odrazi i u promenama zakonske regulative. Na jednoj strani informisani i medijski pismeni ljudi u Londonu i San Francisku razgovaraju o seksualnosti u okvirima samo-izražajnosti i mode, a na drugoj strani u zakonu je – bar u Velikoj Britaniji – definicija opscenog još

uvek mutna kao blato i ukorenjena je u viktorijanskom poimanju stvari koje su podložne izopačenosti i pokvarenosti. Dok se približavamo dvadeset i prvom veku, mnogi političari i moralni krstaši, još uvek imaju problem kako da se iskobeljaju iz devetnaestog. Izgleda da je lobi koji se zalaže za cenzuru potpuno nemoćan da prihvati da ljudi imaju maštu, koja je oslobađajuća, bezopasna i donosi zadovoljstvo, a to je samo jedna strana višestranačkog bića kakvo je žena. Biti seksualan je samo jedna od mnogih stvari koja mi možemo biti: ne moramo da žrtvujemo naša prava kao žene, radnice, građanke ili potrošači samo zato što ponekad volimo da damo mašti na volju.

Lako je onima koji imaju utvrđene interese – ili religiozne odnosno političke razloge – da od cenzure slobodnog govora rasplamsaju histeriju zbog materijala koji je seksualno eksplicitan. Moram da naglasim da pod ovim podrazumevam materijal koji prave odrasli, u kojima učestvuju odrasli, i koji je namenjen odraslima. Kada mediji izveste da je na carini zaplenjena ogromna količina „tvrde pornografije“, oni namerno igraju na kartu straha kod običnih ljudi i tako prizivaju najgori scenario koji u sebi objedinjuje loše filmove, nasilje i brutalne scene koje nijedan zdrav čovek ne bi mogao podneti. U stvari, iza termina „tvrda“ se, kao iza kišobrana, kriju scene erekcija i seksualnih odnosa sa penetracijom; slike koje se ne razlikuju mnogo od dela neevropske umetnosti iz prošlih vekova: Kama Sutra, grnčarija drevne Grčke, japanske *Pillow books*. Možda se tu može naći i malo oralnog seksa ili scene ejakulacije. Možda glumci previše uživaju u svemu tome, dajući nam loš primer. Ipak, sumnjam, da će britansko društvo zapasti u anarhiju zbog javno izloženog penisa. Zašto Britanija ima takav problem sa muškom erekcijom?

Nedavno su na izložbi „Erotika“ u londonskoj Olimpiji, bile postavljene nalepnice na fotografijama portreta u boji – koje su bile urađene u umetničkom duhu – a na kojima su bili nagi muški modeli koji su imali erekciju. Nalepnice je na „uvredljiva“ mesta

postavilo odeljenje za borbu protiv nemorala. Fotografije na kojima se video penis u poluerektivnom stanju nisu imale nalepnice. Ugao od dvadeset stepeni igra veliku ulogu, kada rizikujete sudski progon. Izložba je bila otvorena samo za lica starija od osamnaest godina, a modeli su, sasvim sigurno, bili odrasli muškarci i žene. I sada kao i pre, cenzori ne poseduju prefinjenost, oni su reakcionarni uzbunjivači i kada je u pitanju istorija umetnosti uglavnom su više neobrazovani nego obrazovani; a vizuelna ironija potpuno im izmiče.

Nijedan žanr ne mora da se brani od optužbi tako žestoko kao erotika, a erotska dela koja kreiraju žene posmatraju se sa najvećom sumnjom. Uvek ste krivi dok se ne dokaže da ste nevini. Moramo da opravdamo svaku nijansu, svaki zaplet, svaku fantaziju, jer nas neprestano podsećaju da je pornografija samo za muškarce, a žene ne bi trebalo da je žele. Ako nam je i dozvoljeno da se malo poslužimo, onda to mora da bude neki „lepši“ način od onoga što muškarci vole, jer, na kraju krajeva, mi smo, ipak, žene, a žene su čuvari, majke, učiteljice, one su ranjive i zaštitnice svega što je ranjivo. Ne smemo se predstaviti kao seksualno aktivne osobe koje vole da se prepuste uživanju. Mi treba da se brinemo i staramo i ne smemo doprineti moralnoj anarhiji mašući našom seksualnošću kao zastavom.

Ali je posebno depresivno, kada čujete kada ova patrijalna dogma izlazi iz usta mladih ljudi: uglavno, neispunjenih mladih muškaraca, koji izgleda ne mogu da shvate da ovi ženomrzački koncepti o dobrim devojkama i kurvama nikome ne koriste. Najbolji način da pobedimo naše nedostatke jeste da priznamo ko drži moć u našem društvu i da prestanemo da moralno sudimo ljudima koji se razlikuju od ostalih u grupi, bilo da smo belci, crnci, nezaposleni, bilo da radimo previše ili smo pod stresom ili nedovoljno vrednovani. Moralna panika je distrakcija. Našu planetu uništavaju siromaštvo, rat, genocid, predrasude i zagađenje, stvari koje su daleko destruktivnije i štetnije nego seksualno eksplicitni materijal,

bilo da je reč o video kasetama, magazinima, knjigama ili striptizu. Izazivam bilo koga da me uveri da žene bolje žive u zemljama u kojima je pornografija zabranjena. Najsrećniji i najljubazniji ljudi koje sam ja srela su oni koji su tolerantni. Neizbežna posledica netolerancije je politički ekstremizam, od koga niko nema koristi izuzev nekolicina samoizabranih diktatora i njihovi lakeji. Možda ovo zvuči alarmantno, ali ne moramo da se vraćamo u daleku istoriju da bismo videli šta se dešava kada spaljivanje knjiga i cenzura izmaknu kontroli.

Tokom prethodnih pet godina – otkada su se knjige iz edicije „Crna čipka“ pojavile – ja i neki od mojih autora smo redovno pozivani da gostujemo na televiziji. Obično je to staro, napamet naučeno pitanje: da li žene zaista žele da čitaju pornografiju? Kada odgovorim da, *neke žene ponekad* žele da pročitaju neki eksplicitni materijal, protivnici ozbiljnog lica su spremni da upere prst optužbe u mene: saopštavaju mi da se feministkinje godinama bore za ravnopravnost žena, za jednak tretman na radnom mestu, za promene u zakonima koji koriste ženama i da ja, štampajući knjige iz edicije „Crna čipka“, u jednu ruku, izdajem sopstveni pol. Nijedan drugi serijal knjiga nije bio optužen „za upropaštavanje morala žena naše nacije i za odstupanje od vaspitnih vrednosti“, kako je to formulisao jedan nedeljni tabloid 1993. godine. Još uvek se smejem zbog ovih reči. Umesto da ujedine zemlju u borbi protiv „moralne prljavštine“, reakcionarni članci poput ovoga su učinili da prva četiri naslova iz ove edicije dožive sedam izdanja. Autori mogu pisati krimice, o misterioznim zločinima, knjige sa horor tematikom, naučnu fantastiku ili ljubavne romane, ali nikada neće biti prisiljeni da objasne zašto je baš ta oblast polje njihovog intresovanja – niti to neko od njih očekuje. To je mašta. To je realnost. Dela su romani. Idući protiv propisane formule, koja kaže da je naša uloga da nađemo ispunjenje jedino u zadovoljavanju potreba drugih ljudi, čini od nas loše devojke. Moji autori su grešni zbog prepuštanja užicima, a ja sam kriva jer plaćam plodove tih prepuštanja. U svom

delu „Loše devojke, prljave slike“ Avedon Kerol navodi: „Samim tim što smo izabrale da pišemo ili čitamo eksplicitni materijal, samim tim što tragamo za zadovoljstvima, mi smo krive, jer smo počinile najveći od svih ženskih grehova: sebičnost“.

Ona dalje navodi: „Na seks iz zadovoljstva se gleda kao na muški greh, a žene koje vole seks i koje ističu svoju seksualnost su viđene kao žrtve muške propagande. Ako priznamo da nalazimo zadovoljstvo u seksualnosti koja je ostvarena izvan „divne, ravnopravne veze“ ili u nekonvencionalnim pozama, ne priznaju da se ponašamo samopouzvano, nego da dajemo legitimitet muškom nasilju“.*U Velikoj Britaniji, ženska seksualnost se još uvek posmatra sa sumnjom ili se ismeva. 1973. Nensi Frajdej je bila optužena za plasirane fantazije u „Mom tajnom vrtu“. Dvadeset godina kasnije mnogi novinari su smatrali da knjige iz edicije „Crna čipka“ pišu muškarci koristeći ženske pseudonime. Kasnih devedesetih počinje da se objavljuje sve više tekstova u ženskim časopisima, koji se bave „sjajnim seksom i kako ga doživeti“, ali ove blistave stranice nam nude umekšane verzije naših seksualnih života. Akcenat je pre svega na modi. Poruka je da je sasvim u redu imati što više dobrog seksa – ali će biti još bolje, ako nosite dizajniranu odeću. Lepo, pod uslovom da imate gotovinu. Važno je zapamtiti da je pribežište u seksualnim maštanjima svima nama dostupno, i nama ne treba da upravljaju unapred određene vrednosti kulture koja nagrađuje samo privilegovane ili konvencionalno lepe. Zato je važno napraviti kolekcije fantazija običnih žena. Od knjiga Nensi Frajdej pa do knjiga iz biblioteke „Crna čipka“, one predstavljaju raznovrsnost imaginarnog iskustva i podsećaju nas da se lepota nalazi u različitostima.

Ova knjiga je izdeljena po tematskim celinama. Pojedine fantazije su značajne zbog svoje jedinstvenosti ili bizarnosti. Ipak, većina ih spada u jednu od dvanaest kategorija dobijenih na osnovu prirode predominantnog elementa. Naravno, neke fantazije predstavljaju mešavinu dva ili više elementa. Na primer,

neko ko razmišlja o grupnom seksu, u svoj omiljeni scenario može uključiti upotrebu sile ili nekog komada fetiš odeće. Nemoguće je povući granice oko predmeta koji je toliko višeslojan, kao što je to seksualna mašta. Ipak, ja sam pokušala da napravim kategorizaciju na osnovu elemenata koji su se meni činili dominantnima u svakoj fantaziji. Sva imena su izmenjena jer je anonimnost zagarantovana.

Priličan broj čitateljki koje su nam poslale upitnike sa odgovorenim pitanjima nije bio voljan da poveri svoje fantazije muževima ili mladićima. Ili zato što su želele da zadrže fantazije kao lično utočište ili su se plašile da će muškarci biti uplašeni ili možda ne previše poverljivi. Kada nekome garantujete anonimnost, onda je verovatnije da će te dobiti realno mišljenje – lično mišljenje. Termin „javno mnjenje“ se obično primenjuje za dokaze koji se smatraju istinitima, ali je paradoks da je lično mišljenje, u većini slučajeva, daleko preciznije.

Ako ste u vezi sa muškarcem, nadam se da ste srećni i da imate dečka, ljubavnika ili muža koji je shvatio da je blagosloven što ima partnerku koja je tolerantna i potpuno komotna sa svojom seksualnošću. Imati priliku da poverite svoje najskrivenije misli drugoj osobi je veoma oslobađajuće i uzbudljivo. Najuzbudljivija stvar koju jedan muškarac može učiniti ženi jeste da sasluša njene fantazije, da zapamti šta je to što je seksualno uzbuđuje, a da pri tom ne donosi presude. Žene su tek počele da ostvaruju seksualnu autonomiju. Pojava seksi šopova „samo za žene“, kao što je Šššš u Velikoj Britaniji ili *Dobre vibracije* u SAD, jeste alternativa radnjama koje su tradicionalno snabdevale samo mušku klijentelu. Seks šopovi – bar ovi u Velikoj Britaniji – su oduvek ženama izgledali ozloglašeno, negostoljubivo i nepristupačno. Često zapušteni i bez vidljivijih obeležja, atmosfera u ovakvim šopovima je ostavljala utisak da u celom ovom poslu nema mnogo otvorenosti i zabave.

Stvari se i tu menjaju. Događanja poput izložbe „Erotika“ i brojni klubovi, u kojima biti seksi ide ruku pod ruku sa lepom odećom i dobrim provodom, ukazuju da sve veći broj ljudi

prepoznaju da je seks kao zabava od interesa za čoveka. U njemu nema ničega zbog čega bi se trebalo stideti, a pomisao da je on rezervisan samo za jedan pol je absurдна. Žene se sve više uključuju u i proizvodnju ovakvog materijala. Oklevam da to nazovem seks industrijom; radije bih na to gledala kao na jedan posao koji je povezan sa zabavom. Kako društvo postaje emancipovanije i vizuelno pismenije, mi očekujemo kvalitetnije proizvode u svim delatnostima. Ko bi, pre petnaest godina, pomislio, da ćemo jednoga dana moći da biramo između neverovatnih količina praktično upakovanih stranih jela ili između dvadeset vrsta maslinki u obližnjem restoranu?

Ovo pokazuje da se sve više navikavamo na činjenicu da postoji veliki izbor kada želimo da potrošimo novac. Trebalo bi omogućiti da se taj izbor proširi i na robu namenjenu samo za odraslu publiku. Zakon o moralu trebalo bi da drži korak sa promenama u kulturi. Zastarela primedba da štampani materijali ili filmovi mogu da „pokvare i izopače“ jeste glupost u društvu gde je pristup svakoj informaciji moguć putem Interneta. Sve dok razum ne zameni paniku, u našim glavama će i dalje nastaviti da se vrte zabranjene slike. Ne postoji zakon koji može prodreti u našu maštu, a policija za kontrolu misli iz Orvelove antiutopije će, na sreću, ostati fantazija koja se nikada neće ostvariti.

Htela bih mnogo da se zahvalim svakoj ženi koja nam je poslala svoju fantaziju i na taj način doprinela stvaranju ove knjige. Odjek je bio ogroman i meni je žao što, u knjigu ove veličine, nije bilo moguće sve uključiti. Ljudski duh je plen najzačuđujućih nagona i čovekova seksualna mašta je raznovrsna, ponekad šokantna, fascinantna, nepredvidiva i neosporna. Nadam se da ova kolekcija fantazija naših čitateljki ilustruje tu raznovrsnost.

GLAVA 2

Privlačnost neznanca: anonimnost zagantovana

Kako god da ste seksualno orijentisani, sigurna sam da ste bar jednom osetili trenutnu i snažnu privlačnost prema nekom neznancu. Ako vas je ta osoba uhvatila kako je posmatrate i uzvratila vam pogledom u kome je još bio i sadržan očigledan seksualni „hajde“ signal, kladim se da je neka strela nedozvoljenog zadovoljstva prostrujala vašim telom i sigurno je izvesno vreme niste mogli zaboraviti. Lepo je kada se to dogodi; to potvrđuje našu privlačnost. Ali, da li smo nekada nešto preduzeli? Samo oni hrabri ili pijani, a i oni su malobrojni. Nažalost mi obično susrećemo ove ljude kada presedamo na putu do posla, ili kada prolazimo pored polica u supermarketu; situacije u kojima nije lako započeti razgovor. Nikada ne možemo biti sigurni da je ta osoba zaista odgovorila na naš zadivljeni pogled, pa ne želimo da rizikujemo i da se upustimo u razgovor, izmucavši neko patetično predstavljanje.

Ironično je da možemo prisustvovati stotinama žurki, a da ne susretnemo jednu osobu koja u nama može zapaliti onu seksualnu varnicu koju osetimo za nekog privlačnog stranca. Jednostavnost ovoga, kako ga je Erika Džong nazvala „jebanje bez šlica“, čini instant seks veoma dopadljivim. Tako se i životinje ponašaju. Podeliti sa nekom osobom čin krajnje intimnosti, a pri tome je ne poznavati, ide protiv svega onoga što nas određuje kao obzirna ljudska bića. Ovo naročito važi za žene. U stvarnosti – iz raznoraznih razloga – mi propuštamo ovakve prilike, jer ne želimo da rizikujemo i ispadnemo glupi i bezobzirni. Ali, u mašti, mi

prevazilazimo naš strah i upuštamo se u avanturu. Ne moramo da se gnjavimo sa kondomima; da se suočavamo sa onom zbunjujućom tišinom nakon okončanja („Ovaj...a, kako ti je ono ime“?); ne moramo da nastavljamo putovanje potpuno smeteni.

Mnoge erotske priče su zasnovane na onoj tradicionalnoj temi „stranac u vozu“. Ima nešto tipično englesko u toj ideji da sa vašim predmetom želja odjurite u klozet voza da obavite jedan „na brzaka“, a zatim kada završite, da cereći se kao idioti, prođete pored nervoznih putnika koji pred vratima čekaju red. Nekolika pića u voznom bifeu, olabavljene inhibicije, jer je vikend, i jednolično ljuljanje vagona, kao da inspirišu ljude da rade nevaljale stvari. Isti princip je kreirao sada već klišeiranu ideju o seksu u toaletu aviona. Nisam se iznenadila kada sam videla da se u fantazijama određenog broja čitateljki javlja voz, zato sam i odlučila da ih svrstam u istu grupu, čak, iako Lizina fantazija ima elemente egzibicionizma, a Krisina fantazija se, svakako, može klasifikovati i kao grupni seks. Ali, anonimnost situacije je ono što čini suštinu ovih maštanja.

U mnogim od ovih fantazija prisutan je i element opasnosti, a on ne potiče samo od mogućnosti da budete uhvaćeni. Magazin *Time Out*, vodič kroz London, nedavno je sproveo anketu o seksualnim navikama stanovnika Londona i došao je do rezultata da je 26% anketiranih imalo seks u javnom toaletu, a 21% je radilo one stvari u javnom prevozu. Seks u avionu je ubeležio bednih 5%, svrstavši se tako iza onih 7% koji su tvrdili da su se toga latili na groblju.* Nemoguće je utvrditi koliko su ovi ljubavnici avanturisti bili nepoznati jedni drugima, ali je zato verovatnije da je spontani seks glavno obeležje fantazija koje slede, jer tog privlačnog neznanca mi nećemo susresti u našim domovima.

U ovim fantazijama, posebno u Dženininoj, jezik koji se koristi je dosta sočan. Mislim da je to zbog činjenice što se nalazimo u društvu stranca, pa osećamo da se možemo opustiti; ne moramo da se brinemo da će nas on posmatrati kao „laku ženu“, niti

moramo da izgledamo božanstveno kako bismo zadovoljili našeg voljenog. Ova fantazija o seksi strancu je u stvari mogućnost da bar jednom mislimo samo na sebe. Ovo je pokazatelj kako naša mašta radi na vrlo suptilan način da bi nas oslobodila od krivice koja okružuje seks. Nekada je sa našim stalnim partnerom teško biti slobodan, onoliko koliko bismo želeli, jer potrebno je tako mnogo poverenja, a i mnogo emocija je uloženo. Zbog toga je virtuelni prostor postao tako popularan prostor za vođenje „zabranjenih“ razgovora. Možemo da preuzmemo drugi identitet, da se predstavimo da pripadamo drugom polu, bez straha da će nas neko otkriti. To je potpuno anonimno iskustvo i potpuno bezbedan seks.

Fantazije raznih žena:

(...)